

Perfecte wraak

Van Helen Fields verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

- 1 *Perfecte resten*
- 2 *Perfecte prooi*
- 3 *Perfecte dood*
- 4 *Perfecte stilte*
- 5 *Perfecte misdaad*
- 6 *Perfecte moord*

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Helen Fields

Perfekte wraak

Vertaald door Yolande Ligterink

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6078 7

© 2022 Helen Fields

© 2023 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Yolande Ligterink

Oorspronkelijke titel *One for Sorrow*

Oorspronkelijke uitgever HarperCollins *Publishers*

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Carlos Caetano/Arcangel Images

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor de gezusters Maddison

Margaret en Lesley
Met alle liefde

1

Na de begrafenis bleven er twee vrouwen achter op het kerkhof, een boven de grond en een eronder. Geen van beiden voelde iets.

De dag was rustig verlopen. In de kerk was een dienst gehouden, waar veel mensen op af waren gekomen. De begrafenis was alleen voor goede vrienden en familie geweest. Een kalme, waardige aangelegenheid. Al die tijd – tijdens de lezingen, de psalmen, de lofreden, het handen schudden en de trage knikjes van wederzijds verdriet van de nabestaanden – had hoofdinspecteur Ava Turner geprobeerd te begrijpen wat er gebeurde, zonder veel resultaat.

Ze wist dat haar vriendin dood was. Dat haar lichaam in de kist lag. Dat ze nooit meer een heimelijke glimlach zouden wisselen. Dat die geruststellende aanwezigheid nu voor altijd afwezig zou zijn.

Ava had maar vage herinneringen aan de gesprekken van die dag. Mensen hadden gevraagd of alles goed met haar was, hadden hun medeleven betuigd. Ze wist zeker dat ze zich correct had gedragen, dat ze met een glimlach de beleefde halve waarheden te berde had gebracht die nabestaanden elkaar op

zulke momenten vertelden. Ja, het ging prima met haar, dank je wel. Ja, de overledene was een fantastische vrouw die de wereld beter had gemaakt. Nee, ze zou nooit worden vergeten. Ja, ze zou trots zijn geweest op de vele blijken van waardering. Nee, ze hoefde niet naar huis te worden gebracht. Dat laatste was zowaar helemaal waar geweest.

Ava keek op en zag dat iedereen eindelijk was vertrokken. Iemand was zo vriendelijk geweest zijn huis open te stellen en voor een hapje en een drankje te zorgen, maar dat was wel de laatste plek waar Ava nu wilde zijn.

Blini's met gerookte zalm en crème fraîche? Nee, dank je, de vrouw die ik met heel mijn hart liefhad is dood.

Het regende pijpenstelen, het pas gedolven graf raakte doorweekt en er liepen modderige straaltjes water naar Ava's glanzend gepoetste schoenen. Ze zag dat het water op het leer spatte en de zoom van haar zwarte broek vies maakte. Zo had ze het liever. Het leven was niet schoon, netjes en keurig. Het was een schijtzooi en Ava wilde de schone schijn niet meer ophouden.

Ze bukte, duwde een hand in de modder, vroeg zich af hoe koud het onder de grond was en koesterde de belachelijke wens om een deken over het lichaam van haar vriendin te leggen om haar warm te houden. Om haar nog een laatste keer vast te houden.

'Klootzak,' zei Ava tegen de Dood. 'Hoe durf je haar van me af te pakken.' De Dood, arrogant als altijd, was niet genegen om antwoord te geven. 'Ik hield van haar.'

Dat was het moment waarop Ava weer iets begon te voelen en meteen daarop voelde ze alles.

Elke ijskoude regendruppel. Elke zweepslag van de scherpe wind. De scheurende tanden van het verdriet. Het misselijkmakende besef wat 'voor altijd' betekende. En het allerergste

was nog de uitdijende leegte van de zinloosheid.

Ava duwde haar handen tegen haar buik en vocht tegen het verlangen om in bed te gaan liggen en er nooit meer uit te komen. Ze huilde tranen die bitter waren van haat en tegelijkertijd zoet van de herinneringen. Ze gilde in de huilende stormwind, maar zelfs de echo van dat geluid werd weggenomen, alsof ze nergens recht op had. Ze beet met haar boven-tanden hard in haar onderlip, tot ze bloed proefde, en kwam weer bij de wereld.

Er was werk aan de winkel en dat was haar redding. Ze kon haar verdriet begraven onder arrestantendossiers en forensische rapporten, cold cases en huis-aan-huisonderzoeken. Als ze weer op het bureau zat, kon ze beschutting zoeken in het team Zwarte Misdrijven, een masker opzetten en zich laten aanspreken met mevrouw door agenten die niet vroegen naar haar privéleven. Ava wist dat ze haar schaarse bezittingen in een tas zou gooien, haar paspoort zou pakken en gewoon weg zou gaan als ze dat reddingsvlot niet had gehad. Dat zou ze nog steeds kunnen doen. Maar nu nog niet.

Eerst moest er een zaak worden opgelost en bewijsmateriaal worden verzameld. Er moest een spoor worden gevonden en gevolgd. Ava slikte haar pijn weg. Even bleef die steken in haar keel, zodat ze bijna stikte, maar zij was sterker.

‘Je hebt niet gewonnen,’ zei ze zacht tegen de Dood. De woede was uit haar stem verdwenen. Er was alleen nog een hardnekkig verdriet over. ‘Je kunt haar nooit echt van me afnemen. Ik weet dat ze er nog is.’

Ze pakte haar verdriet bij elkaar en stopte het weg, zodat niemand het kon zien. Toen begon ze aan de lange wandeling naar de mensen die wachtten op haar leiding.

2

Het mortuarium van Edinburgh was leeg en stil. Meerdere leden van haar team hadden de beelden gezien die Ava kwam bekijken en ze had hun rapporten gelezen, maar ze moest ze toch met eigen ogen aanschouwen.

Ze werd bij de receptie ontvangen door een haar onbekende, efficiënte jongeman en naar een leegstaand kantoor gebracht, waar een computer klaarstond om het bestand af te spelen. Hij bood haar koffie aan, maar die sloeg ze af en toen de deur zachtjes dicht was gezwaaid, was Ava alleen.

Ze haalde een aantekeningblok en een pen voor de dag om aantekeningen te kunnen maken, wetend dat ze de beelden nog honderd keer zou bekijken voor de zaak werd afgesloten, maar ze moest ergens beginnen. Het scherm was leeg, op een nummer in de linkerbovenhoek na. Het was pas een jaar gebruikelijk om bij zaken die mogelijk criminele aspecten hadden de sectie te filmen. In dit geval moest de overledene nog geïdentificeerd worden. Er was gezocht in de dossiers over vermiste personen, maar niemand daarvan beantwoordde aan het signalement van deze dode. De identificatie was dus het eerste wat op Ava's lijstje stond. Toen ze op PLAY drukte, verscheen de pa-

tholoog-anatoom in beeld, die iets tikte op een toetsenbord, in de camera keek en begon met haar werk.

‘Goed.’ Dokter Ailsa Lambert trok handschoenen aan. ‘Deze jongeman, van wie we nog niet weten wie hij is, is tussen de twintig en vijfentwintig jaar oud. We hebben hem al opgemeten en hij is een meter tachtig lang. Tenger gebouwd, blank, donkerbruin haar, lichtbruine ogen. Gewicht 80,7 kilo.’

Lambert trok een laken weg, zodat een naakt lichaam zichtbaar werd. Er was geen spoor te bekennen van de gezonde roze kleur van een levende persoon en op de bovenbuik zaten bloedkorsten. Ava keek beter naar het scherm en schreef haar eerste vraag op: hoe oud zijn die korsten?

‘De enige zichtbare verwonding is in de buik. Het is nog niet duidelijk of die per ongeluk is ontstaan of met opzet is toegebracht, maar er zitten restanten van zwaluwstaartjes tussen de korsten.’ Lambert liep naar haar computer, maakte het cameraatje boven op het scherm los en liep ermee naar het lichaam. Opeens zag je alles vanuit haar gezichtspunt; haar in een handschoen gestoken vingertop wees naar witte fragmentjes papier tussen de korsten. ‘Waar de verwonding ook door is ontstaan, hij is verzorgd, maar zo te zien niet door een medisch onderlegd iemand. Naar mijn idee waren er in het ziekenhuis hechtingen aangebracht en de hoeveelheid korsten toont aan dat het bloeden niet voldoende is gestelpt voordat de zwaluwstaartjes zijn aangebracht. Dat laat onverlet dat er een poging is gedaan om deze jongeman te helpen.’

Lambert liep naar de voeten van de man.

‘De man had schoenmaat 45, hoewel er geen schoenen bij het lichaam zijn aangetroffen. Er zitten geen zichtbare verwondingen op de voetzolen en ook de wreef is intact.’ Lambert trok een loep met een lamp eraan naar beneden om de zolen beter

te laten zien. ‘Maar de roodheid van de huid wijst op recente irritatie. Bij nader onderzoek vond ik stukjes van doorns of splinters. Die zijn verwijderd en naar het lab gestuurd om vast te stellen van wat voor plant of hout ze afkomstig zijn.’

Ava zette de opname stil om nog een aantekening te maken. Waar waren zijn schoenen? Was hij op de vlucht? Toen ze weer op PLAY drukte, stelde ze zich voor hoeveel pijn het moest doen om doorns of splinters in je voeten te hebben en ze vroeg zich af waarom hij ze er niet zelf uit had gehaald. Misschien kon hij dat niet.

‘Kom op, Ailsa,’ fluisterde Ava tegen het scherm. ‘Geef me iets waar ik wat mee kan.’

‘Net boven de enkels,’ vervolgde Lambert, ‘zitten vage rode strepen, die wijzen op nog meer irritatie van de huid. Er zijn geen blauwe plekken of schaafwonden, maar het patroon wijst op herhaalde druk of wrijving. Ik zal de huid op die plekken opensnijden om er meer over te kunnen zeggen. Verder zijn er geen uitwendige verwondingen op de benen.’ Ze liet haar handen langs allebei de benen gaan. ‘Ik voel geen afwijkingen. De spiertonus en de conditie zijn acceptabel. Geen bewijs van afname door ziekte of ondervoeding.’

Ze legde voorzichtig zijn benen uit elkaar.

‘Geen schade aan penis of testikels. Er zijn huidmonsters naar het lab gestuurd om te worden onderzocht op sporen. Maar rond zijn anus is de huid behoorlijk rood en rauw, met een druppelpatroon naar het stuitbeen. Als hij lange perioden vastgebonden op zijn rug heeft gelegen en niet naar het toilet mocht, zou dat de rode irritatie kunnen verklaren. Die lijkt op luieruitslag bij baby’s.’

Ava maakte nog een aantekening om met de patholoog theorieën over dit detail te bespreken.

‘Geen uitwendige verwondingen op de armen. Een paar oudere littekens.’ Lambert wees een paar plekken aan. ‘Maar ik zou zeggen dat die verwondingen allemaal meer dan twaalf maanden oud zijn. Op de polsen bevinden zich soortgelijke vage, brede rode strepen als op de enkels, die ik verder zal onderzoeken. Er zijn geen echte drukpunten, maar wel aanwijzingen dat hij is vastgehouden. Ik zou niet denken dat er iets hards om polsen en enkels heeft gezeten. Zeker geen ketting, handboeien, tiewraps of dun touw. Misschien een breder materiaal, sterk maar zacht.’

Ze pakte zijn rechterhand en richtte de camera op de nagels.

‘De vingernagels aan beide handen zijn beschadigd en sommige zijn gebroken. Ze zijn allemaal schoongemaakt en de opbrengst wordt getest om te kijken of er DNA van iemand anders bij zit. Aan het eind van de vingertoppen en tussen de middelvinger en de wijsvinger van de rechterhand zitten gele vlekken, die erop wijzen dat deze jongeman een zware roker en rechtshandig was. De toestand van zijn longen zal ons daar natuurlijk meer over vertellen.’

Lambert legde de hand neer en mompelde zacht in zichzelf. Ava zette de band stil, spoelde een paar seconden terug, draaide het volume hoger en boog naar voren om te horen wat de patholoog zei.

‘Die verdomde sigaretten. Door de overheid toegestane moord, dat is het.’

Ava glimlachte en zuchtte. Ailsa Lambert nam nooit een blad voor de mond. De kleine, felle, briljante patholoog-anatoom was een voorvechter van ouderwetse normen en waarden en straalde professionaliteit en vriendelijkheid uit.

‘Er zijn geen zichtbare verwondingen of tekenen van ziekte op zijn rug of zijn billen,’ zei ze. ‘Zijn keel en nek zijn onbescha-

digd. Geen zwelling, geen abnormale beweeglijkheid. Ik maak de camera vast aan mijn borstzak en open de mond.' Ze deed wat ze had gezegd en trok de lamp recht boven de mond van het lijk. Daarna wrikte ze de kaak open, ging met haar vingers door de mondholte, keek in de keel, tilde de tong op en drukte hem vervolgens naar beneden. 'We hebben al een afdruk van het gebit gemaakt, die zo nodig beschikbaar is om de identiteit te verifiëren...' Ze brak de zin af. Ava zat op het puntje van haar stoel. Lambert haalde de camera van haar zak, bracht hem naar de mond en trok de onderlip naar beneden. 'Dit zou ons kunnen helpen de naam van de jongeman te achterhalen.'

In spitse letters was '60M+' te lezen op de binnenkant van de onderlip. Het was beslist een bendetattoo; er waren maar weinig andere mensen die bereid waren een tattoo in hun mond te laten aanbrengen, wat uiterst pijnlijk was. Dit zou de zaak veel sneller kunnen oplossen. Geweld tussen bendes leidde er vaak toe dat mensen voortijdig doodgingen. Het bleef een tragedie – er moesten nog steeds familieleden op de hoogte worden gebracht – maar benedeleden moesten er elke dag rekening mee houden dat ze zouden sterven bij hun criminele activiteiten.

Lambert controleerde de ogen en neus, ging met haar handen door zijn haar, knipte er een lok van af, die ze in een zakje deed om getest te worden, en bracht de camera toen recht boven de korsten op de buik. Ze moest een meetlat uit haar zak hebben gehaald, want die verscheen opeens in beeld.

'De korsten beginnen vijf centimeter onder het borstbeen en zitten op een stuk buik dat twaalfenhalve centimeter hoog en tien centimeter breed is. Ze zitten in ruwe groepjes bij elkaar, wat me doet vermoeden dat de oorspronkelijke verwonding geen enkele snee was. Als dat klopt, zijn deze wonden waarschijnlijk veroorzaakt door een ongeluk. Ik ga een paar van die

korsten verwijderen om ze te bewaren en daarna snij ik om het gebied heen, zodat ik geen sporen kan beschadigen die onmiddellijk onder de huid liggen.’

Lambert zette de camera weer op zijn oorspronkelijke plek op haar computer, deed andere handschoenen aan en pakte een scalpel.

Ava zette het beeld nog eens stil, stond op, strekte haar armen en rekte haar hals. Ze wilde niet kijken. Het was haar eigen schuld. Ze wist dat ze na de begrafenis niet rechtstreeks hierheen had moeten komen. Maar het was haar werk. Ze had al zoveel lijken gezien. Het had geen zin om nu overgevoelig te doen. Ze ging weer zitten en drukte op *PLAY*.

De scalpel gleed gemakkelijk onder de strakke huid net onder het schoudergewricht. Lambert trok hem diagonaal naar het midden van de borst, begon opnieuw onder het andere schoudergewricht en liet de twee sneden bij elkaar komen.

‘Goed,’ zei ze, ‘ik wijk af van mijn normale route.’ Ze trok de scalpel weg, peuterde een paar korsten los, deed ze in een zakje en legde dat opzij om er later een etiket op te plakken, waarna ze naar het lab konden. Daarna nam ze de scalpel weer op. ‘De huid onder de korstjes begint te genezen, dus ik schat dat hij die verwondingen drie of vier dagen voor zijn dood heeft opgelopen, wat bevestigt dat ze op zich niet de doodsoorzaak waren. Er zit geen geïnfecteerd weefsel om de rand van de korsten of de wonden. Hij heeft dus geluk gehad, of de wonden zijn behoorlijk schoongemaakt toen de zwaluwstaartjes erop zijn geplakt.’

Ze zette de punt van de scalpel in het kruispunt van de sneden in de borst en begon hem naar beneden te trekken om de buik open te snijden en toegang te krijgen tot de organen. Ava sloeg haar armen over elkaar en haalde diep adem.

De scalpel haperde en Lambert fronste, deed een stap naar het lichaam toe en bracht haar hoofd naar de incisie om te kijken wat het probleem was. Ze trok eenmaal, tweemaal en de scalpel bewoog weer en schoot toen uit de huid. Ze legde hem neer, stak met een hand aan weerszijden van de wond haar vinger toppen in de snee en trok de huid uit elkaar, met haar hoofd zo dicht mogelijk boven de buik om vast te stellen waar de scalpel op was gestuit.

Ava hoorde het gesis voor ze iets zag gebeuren.

Lambert trok de snee open en een bloederige schijf metaal schoot draaiend naar boven. Er spoot weefsel in het rond, wat benadrukte dat er onder druk gas ontsnapte. Meters van het lijk verschenen rode spetters op de muren en de vloer. Lamberts hoofd schoot naar achteren en ze bracht instinctief een hand naar haar mond, terwijl ze met de andere op het busje drukte dat uit het lijk stak.

Het duurde maar een seconde voor er ontzetting in haar ogen verscheen. Ze sloeg voorover en raakte met haar voorhoofd de borst van het lijk, en daarna strompelde ze naar achteren en greep ze naar de tafel of een stoel, iets wat haar overeind kon houden.

Ava keek weg en sloeg ook haar hand voor haar mond, alsof het gas zich bij haar in de kamer bevond. Ze zette zich schrap voor wat er ging komen en dwong zichzelf weer naar het scherm te kijken.

Lambert gaf haar pogingen om het deksel van het busje dicht te drukken op. Ze hapte inmiddels naar adem. Het sissen klonk luider nu het metaal uit het lijk omhoog was gekomen. Lambert viel op haar knieën en raakte de rand van een metalen karretje toen ze viel. Het schudde, maar viel niet om. Het lot bleef wrede klappen uitdelen.

De ramen van de snijkamer zaten bij het plafond, zodat voorbijgangers niet naar binnen konden kijken. Er zat dik glas in, wat moest voorkomen dat het geluid van de zagen doordrong tot de kantoren waar het administratieve personeel of bezoekende familieleden zich bevonden. Verder was de ruimte doeltreffend verzegeld om de stank van de dood binnen te houden.

Als er iemand voorbij was gekomen, had het geluid van een omvallende kar met instrumenten misschien de aandacht getrokken, dacht Ava. Maar het had niet zo mogen zijn. Lambert zat op handen en knieën op de grond. Zelfs op het beeldscherm kon Ava zien dat ze moeite had om adem te halen. De verleiding om haar mondkapje af te rukken om meer zuurstof binnen te krijgen moest enorm zijn geweest, maar daar was Lambert te gedisciplineerd voor. Ze hield het masker op en drukte er een hand tegenaan, terwijl ze haar best deed om naar de deur te kruipen.

Ava's gezicht vertrok van woede. Ze greep met haar handen het scherm alsof het beeld zou kunnen ontsnappen en klemde haar kaken op elkaar.

Lambert viel op haar zij en begon met opgetrokken knieën en achterovergebogen hoofd te stuip trekken. Er droop speeksel onder haar masker uit en haar ogen zwollen op en werden rood. Haar hoofd schoot van de ene kant naar de andere terwijl ze vocht tegen het gifgas. Ten slotte, toen ze moest hebben geweten dat ze nooit bij de deur zou komen – en waarschijnlijk ook dat ze hem zelfs als dat wel lukte nooit open zou kunnen doen en daarmee het leven van haar collega's op het spel zou kunnen zetten – trok Ailsa Lambert het masker van haar gezicht.

Vechtend tegen de pijn en de angst draaide ze haar hoofd naar de camera.

Ze keek in de lens, schudde haar hoofd, haalde rاسpend adem en sprak haar laatste wanhopige woorden.

‘Ava, het spijt me.’

Ava’s handen kromden zich als klauwen om het scherm en haar kaken stonden zo strak op elkaar dat er pijnscheuten doorheen trokken. Ailsa verontschuldigde zich voor iets wat ze met geen mogelijkheid kon hebben voorzien. Ze verontschuldigde zich omdat ze wist dat Ava deze beelden zou moeten bekijken en getuige moest zijn van haar afschuwelijke dood. Ze verontschuldigde zich omdat ze haar in de steek liet.

Toch bleef Ava kijken.

Het duurde nog zesentwintig minuten voor dokter Ailsa Lambert, die een maand eerder haar zeventigste verjaardag had gevierd en die een eervolle carrière had gehad in dienst van de inwoners van Edinburgh en Schotland, dood was. Haar lichaam schokte en haar armen en benen zwaaiden in het rond.

Er kwam niemand.

Ze braakte, greep naar haar gezicht en zoog onvoldoende zuurstof naar binnen. Ten slotte hoorde Ava het geborrel in de longen van haar vriendin.

Er kwam bloed uit Lamberts mond en neus.

Nog steeds kwam er niemand.

De keurige, aandachtige, messcherpe vrouw die tientallen jaren bevriend was geweest met Ava’s ouders en die een tweede moeder voor haar was geweest, verwerd tot een ineengedoken bal niet-werkende cellen op de vloer. De vrouw die altijd zei waar het op stond en een leraar was geweest voor menig politiebeambte, technisch rechercheur of deskundige, de vrouw die niet tegen domheid kon, stierf een langzame en pijnlijke dood. Een vrouw die zoveel nabestaanden onder haar hoede had genomen, die hen met buitengewone empathie door hun

pijn had geloodst en precies had geweten welke informatie ze moest delen en wat ze hun moest besparen, die had begrepen welke woorden troost zouden bieden en welke neerbuigend zouden klinken. Een vrouw die haar hele professionele carrière had gewijd aan het bevorderen van gerechtigheid, hulp en genezing.

Uiteindelijk werd het gas haar om 16.02 uur fataal; haar laatste uitademing ging gepaard met een afgrijselijk slijmerig geborrel. Ailsa, die Ava onoverwinnelijk had gewaand, lag alleen op de vloer van haar eigen mortuarium tot haar secretaresse om vijf uur binnenkwam om haar goedenavond te wensen.

Ze liep meteen de ruimte uit toen ze het gas rook en belde een gespecialiseerd team. Iedereen werd uit het gebouw gehaald, er werden luchtdichte pakken aangetrokken en ademhalingsapparatuur omgedaan en om 17.44 uur zette een van de mannen de videocamera uit. Pas toen kon Ava ophouden met kijken.

‘Verdomme!’ brulde ze. Ze rukte het beeldscherm los van de snoeren die het verbonden met de computer en gooide het door de kamer. Het raakte een muur, maakte een deuk in de gipsplaat en viel kapot op de vloer. De jongeman die Ava had binnengelaten kwam de kamer in rennen, maar verdween na één blik op haar gezicht zonder iets te zeggen.

Op dat moment deed hoofdinspecteur Ava Turner Ailsa Lambert een belofte waar ze zich per se aan wilde houden, ongeacht de gevolgen of wat het zou kosten.

3

In de briefingruimte was het ongekend stil toen Ava ernaartoe liep. Politie mensen reageerden zich af door voortdurend grappen te maken. Nu zat iedereen met gebogen hoofd naar schermen, documenten en foto's te kijken. Telefoongesprekken werden fluisterend gevoerd. Het team Zwarte Misdrijven was nog in shock. Ze legde haar hand tegen de deur, vermande zich en ging naar binnen.

‘Blijf maar zitten,’ zei ze voor iemand moeite kon doen. ‘Ik heb de beelden van de moord op de patholoog-anatoom volledig bekeken. Brigadier Lively, ik wil dat je achter...’

‘Je wordt verdomme ontslagen.’

Iedereen stond op. Ava vertrok geen spier.

‘Mevrouw,’ zei brigadier Lively tegen de broodmagere vrouw met rood gestifte lippen in de deuropening, ‘we maken voorde-
ringen.’

‘Als je nog eens iets zegt voordat ik ben uitgesproken, brigadier, dan kunnen jij en de hoofdinspecteur samen jullie cv gaan bijwerken,’ zei commissaris Overbeck zonder Lively een blik waardig te keuren. ‘Turner, hoe haal je het in je hoofd de officier van justitie te vragen het lichaam vrij te geven terwijl